

GŁOS NARODU

Wychodzi dwa razy dziennie.

WYDANIE PORANNE.

Listy pieniężne, przekazy na prenumeratę i inseraty nadawane należy franco do Administracji „Głosu Narodu”. — Prenumeratę oprócz uposażonych agencji przyjmuje każdy urząd pocztowy w obrębie monarchii i w państwie niemieckiem. Reklamacye nieopieczętowane nie podlegają opłacie pocztowej. — Rękopisy redakcyi nie zwraca.

ADRES RED.: Ul. św. Tomasza 1. 35.
Adm. telegr.: „Głos Narodu” Kraków.
Telefon redakcyjny Nr 194. — Telefon administracji i drukarni Nr. 5344.

PRENUMERATA wynosi w Krakowie miesięcznie 2 kor., kwartalnie 6 kor., za odosłanie do domu dopłaca się 60 hal. miesięcznie.

Na prowincyi miesięcznie 2 kor. 70 h. Kwartalnie z dwurazową przesyłką 9 kor. 80 h., z jednorazową przesyłką 8 kor. W państwie niemieckiem kwartalnie 10 kor., w innych państwach kwartalnie 12 kor. Zmiana adresu 40 halercy.

Cena numeru pojedynczego 6 halercy.

OGŁOSZENIA (inseraty) przyjmuje Administracja „Głosu Narodu”, ulica św. Tomasza 1. 35. — Od miejsca za wiersz drobnym piśmem (petit) 20 halercy, skład tabelaryczny, liczbowy, od wiersza 80 hal. Nadesłane po 60 hal. od wiersza. — Nekrologi i t. d. 80 hal. od wiersza. — Załączniki do „Głosu Narodu” (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia itp.) przyjmuje się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, po 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów. Zamiejscowe ogłoszenia przyjmuje w Wiedniu Haasenstein i Vogler, a M. Dukes, H. Schalek, E. Braun, R. H. Friedl, A. Joessel, w Berlinie F. E. Coe, w Budapeszcie J. Leopold, Eduard Braun.

Biuletyn sztabu austro-węgierskiego

Wiedeń, 28 czerwca.
Urządowo ogłaszają dnia 27 czerwca:
Po klęsce koło Lwowa i na południe od Lwowa cofnęli się Rosyanie głównymi siłami w kierunku wschodnim i ustawili się ponownie mocnymi siłami na wzgórzach na wschód od Dawidówki, na wschód od Miklaszowa i koło Jaryczowa Starego. Na tym froncie nasze wojska w kilkudniowych walkach wzięły przednie pozycje nieprzyjaciela, przedostały się aż na odległość szturmu przed nieprzyjacielskie pozycje główne i ostatecznie na licznych miejscach w nie się wdary, mianowicie w odcinku koło Bóbrki i na południe od Bóbrki został nieprzyjaciel z pozostającego w związku kawałka frontu wyrzucony. Od dzisiaj rana znajdują się Rosyanie znowu na całym froncie w odwrocie.

Także na północ od Żółtki i na północ od Rawy Ruskiej ustępuje nieprzyjaciel przed ścigającymi sprzymierzonymi wojskami.

Nad górnym Dniestrem trwają dalej walki. Niemieckie wojska zdobyły szturmem po zaciętej walce wzgórze koło Bukaczowic.

W dół rzeki od Haliacza i nad besarabską granicą panuje na ogół spokój.

W walkach ostatnich dni sama armia Boehm Ermolliego wzięta do niewoli od dnia 21 do 25 czerwca 71 oficerów i 14.000 żołnierzy, oraz zdobyła 26 karabinów maszynowych.

Zast. szefa sztabu jeneralnego v. Höfer marszałek polny porucznik.

Biuletyn Naczelnego kierownictwa armii niemieckiej.

Berlin, 28 czerwca.
Biuro Wolffa. Wielka główna kwatera donosi 27 czerwca:

Połud.-wschodni teren wojny:

Wojska niemieckie po zaciętej walce zdobyły wzgórze na północnym brzegu Dniestru między Bukaczowcami (na północny zachód od Haliacza) a Chodorowem i w pościgu doszły do okolicy Hrehorowa (w połowie drogi Żurawno-Rohatyn). Pozycje nieprzyjacielskie na północny zachód od Rawy Ruskiej zostały zajęte przez wojska niemieckie. Wzięliśmy prztem 3300 jeńców i zdobyliśmy kilka karabinów maszynowych. Także przy tej sposobności Rosyanie użyli takiego fortelu, że pokazując białe chustki, zwabiali nasze wojska, aby je łatwiej wystrzelać. Te części rosyjskiego wojska, które w ten sposób postępowały zostały zupełnie zniszczone.

Wschodni teren wojny:

Niemieci żądają szczególnych zmian.

Zachodni teren wojny:

Ostrzelaliśmy artylerię nieprzyjacielską ustawioną koło katedry w Arras. Maszynami amunicyjnymi wyleciał w powietrze. W Argonach na północny zachód od Wienne Chateau zdobyliśmy szturmem część rogu i utrzymaliśmy ją wobec kilku francuskich ataków. Po udaremnieniu usiłowań nieprzyjaciela, który chciał na wzgórzach odebrać tereny po obu stronach Transy, wzięte mu 24 czerwca, zaskoczyliśmy go, wczoraj nieprzyjaciela atakiem na jego wzgórze na północny zachód od Epargues. Po krótkiej walce grzbiem ten przepadł w naszych rękach. Nieprzyjaciel w nocy czynił próby odebrania tego terenu, ale nadaremnie.

Wznowienie urzędowego komunikatu niemieckiego z 26 czerwca, że Francuzi zajęli koło Ban de Sapt 4 karabiny maszynowe jest zmyślone. Nieprzyjaciel, pomimo tam klęskę, próbował kontata z nami, lecz nie mógł się nawet zbliżyć do naszych pozycji. Natomiast w celu zdobyczenia zwiększa się na 268 jeńców, 3 armaty rewolwerowe, 5 karabinów maszynowych, 7 większych i mniejszych aparatów do rzucania min.

Naczelne kierownictwo armii.

Pod Lwowem.

Dzisiejsze doniesienie urzędowe stwierdza, że domysły niektórych dzienników, jakoby Rosyanie mieli zamiar opuścić Galicję wschodnią bez walki, były przedwczesne. Nieprzyjaciel ustawił się bowiem „ponownie mocnymi siłami” koło Bóbrki (30 km. na południowy wschód od Lwowa), na wzgórzach nad potokiem Dawidówka (12 km. na południowy wschód od Lwowa), koło Miklaszowa (13 km. na wschód od Lwowa), Jaryczowa Starego (20 km. na południowy wschód od Lwowa) i w kilkudniowych walkach usiłował tutaj stawić opór. W chwili obecnej zostało jednak lewe skrzydło nieprzyjacielskiej armii w okolicy Bóbrki przełamane, co spowodowało dalszy odwrot nieprzyjaciela w tym odcinku, jakoteż sąsiednim ku północy. Nieprzyjaciel cofa się również w okolicy na północ od Żółtki i Rawy Ruskiej — a wnosząc z właściwości terenu, prawdopodobnie do rzeki Bugu, która ze swymi bagniskami zapewnia niejaką osłonę.

Najcięższy opór stawia dotąd nieprzyjaciel na linii Dniestru; korzystając z dogodności tej pagórkowatej, a licznymi wodami porzniętej okolicy, podejmuje tutaj nieprzyjaciel miejscami także ofensywne uderzenia, nie przynoszące wprawdzie żadnego rozstrzygnięcia, zamierzone jednakże jako systematyczne opóźnianie pochodu armii sprzymierzonych. Wczoraj utracił tutaj nieprzyjaciel dalszy punkt swej obrony miasteczko Bukaczowce nad potokiem Świrz o pół mili od Dniestru położone, a ważne dlatego, ponieważ tuż pod miastem biegnie linia kolejowa Lwów-Czerniowiec.

W dół rzeki Dniestru od Haliacza panuje spokój, z czego wnosić należy, że armia jeneralna Pflanzer-Baltina odrzuciła nieprzyjaciela tak, iż uderzeń swoich już ponawiać nie może.

Podstępny rosyjskie, o których w ciągu dwu dni powtórnie donoszą biuletyny urzędowe, są bezskuteczne, a czynią tę straszną wojnę jeszcze krwawszą.

Smutna rocznica.

Nabożeństwo w Wiedniu.

Wiedeń. (T. B.) Nabożeństwo żałobne za duszę śp. Arc. Franciszka Ferdynanda i ks. Hohenberg odbyło się w katedrze św. Szczepana 30 b. m. We wszystkich miastach, gdzie stoją zalogi, odbędą się ciche Msze św. W Arstetten, imieniem armii, złoży ministerstwo wojny wieniec na grobowcach zmarłych. W Votivkirche w Wiedniu nabożeństwo 30 b. m. odprawi wikary apostolski ks. Biskup Bielik.

Z powodu rocznicy zamordowania Arcyksięcia i Jego małżonki 28 b. m. „Wiener Abendpost” przypomina straszne wrażenie tego wypadku. To, co wtedy niejasno przekażo do wiadomości, od tego dnia uzyskało pełną pewność. Mord w Sarajewie nie tylko był czynem fanatyków, w błąd wprowadzających, ale ślady zbrodni wskazywały na sąsiednie państwo południowo-wschodnie, użyte jako narzędzie przez o wiele potężniejsze mocarstwo. Monarchia w tym ciężkim roku okazała swą niezmienną siłę odporną i odpuściwszy milionową armię rosyjską, doprowadziła aż do oswobodzenia stolicy Galicji.

Czeska prasa o rocznicy.

Praga. (T. B.) Z powodu rocznicy zamordowania arcycyścia Franciszka Ferdynanda i jego małżonki zamieszczają wszystkie dzienniki głęboko odczuwane artykuły, omawiające straszną tę zbrodnię ze stanowiska ludzkiego i politycznego.

Głosy prasy węgierskiej.

Budapeszt. (T. B.) Wszystkie dzienniki zamieszczają z okazji rocznicy mordu sarajewskiego artykuły, w których z pietyzmem wspominają o meczowskiej śmierci arcycyścia i jego małżonki i wskazują na to, że ta katastrofa była punktem wyjścia światowych zawiłków.

Wojna z Włochami.

Wiedeń, 28 czerwca.

Urządowo ogłaszają dnia 27 czerwca:
Nad kanałem Monfalcone został wczoraj nieprzyjacielski atak na południe od Sagrado odparty. Zresztą miały miejsce nad Isonzą i na pozostałych frontach tylko walki działowe.

Zast. szefa sztabu jeneralnego v. Höfer marszałek polny porucznik.

Zatopienie włoskiej łodzi torpedowej.

Wiedeń. (T. B.) Urządowo ogłaszają: Jedną z naszych łodzi podwodnych torpedowych i zatopila na północnym Morzu Adryatyckim w dniu 26 czerwca włoski torpedowiec.

Daremnne usiłowania.

Kopenhaga. (T. B.) „Politiken” stwierdza, że Włochy po pierwszym miesiącu wojny nie mogą się poszczycić najmniejszymi rezultatami.

Arcyksiążę Fryderyk w Lwowie.

Wiedeń. (T. B.) Z wojennej kwatery prasowej donoszą:

D. 23 bm. wieczorem udał się naczelny komendant arc. Fryderyk w towarzysztwie szefa sztabu gen. generała pułk. Conrada Hötendorfa i większej liczby oficerów naczelnej komendy z kwatery głównej, aby odwiedzić zdobytą stolicę Galicji i znajdujące się tam w walce wojska. Dnia 24 bm. przedpołudniem nastąpił wjazd Arcyksięcia do Lwowa. Z bezgraniczną radością i entuzjazmem nieporównanym przyjmowany był naczelny wódz austriacki przez ludność stolicy. Każdy dom był udekorowany, a ulice, któreś odbywał się wjazd, równe były drodze tryumfalnej. Wszystkie balkony i okna gęsto były obsadzone. Powiewano chustkami, a formalny deszcz kwiatów spadł na jadące powoli samochody. Ciągłe wznoszone okrzyki witające entuzjastycznie wodza i jego świtę. Już na granicy miasta, na rogacie grodeckiej, przyszło do entuzjastycznej manifestacji. Ludność zebrała się masowo. Tam też komendant zwycięskiej drugiej armii generał kawalerii Boehm Ermoli zdał raport i z ręki arcycyścia otrzymał nadany mu przez cesarza wielki krzyż wojskowy I klasy z dekoracją wojenną. Samochody tylko z trudnością mogły się posuwać naprzód wśród gęsto zebranych mas ludności.

W gmachu sejmowym odbyło się pierwsze oficjalne powitanie. Na czele kleru, przedstawicieli szlachty i urzędników, powitał arcycyścia b. namiestnik hr. Piniński przemową, składając hołd, w którym wyraził radość i szczere ludności z powodu wyzwolenia stolicy z jarzma rosyjskiego i przedłożył prośbę, aby arcycyśnię wyraził cesarzowi największe zapewnienie bezgranicznej czci i niezmiernego przywiązania. Następnie udano się do ratusza. W sali miejskiej zebrany był magistrat i Rada miejska pod kierownictwem drugiego zastępcy prezydenta, pierwszy bowiem zastępca Dr Rutowski wywieziony został przez Rosyan jako zakładnik. Przedstawiciel prezydium wygłosił mowę, w której złożył entuzjastyczny hołd dla cesarza.

Po krótko trwającym obiedzie w hotelu Żorża udał się arcycyśnię ze świtą wojskową na front, aby być obecnym podczas walk II armii. Jeszcze wieczorem powrócił Arcyksiążę do Mościsk i tam przenocował w wagonie. Następnego dnia udał się Arcyksiążę na pole bitwy i był świadkiem gwałtownych walk naszych dzielnych żołnierzy. Zdobyte tam wrażenia wywołały u marszałka najpełniejsze zadowolenie. Arcyksiążę miał sposobność zetknięcia się z kilkoma wyzini komendantami i wyrażenia im najpełniejszego zadowolenia z powodu dzielnych czynów walecznych wojsk. Z pola bitwy nastąpiła powrotna podróż. Nazajutrz rano przybył Arcyksiążę do miejsca naczelnej komendy.

Cesarz Wilhelm wśród wojsk austriackich.

Wiedeń. (T. B.) Z wojennej kwatery prasowej donoszą:

Dnia 19 b. m. przybył cesarz Wilhelm wraz z świtą do Przemyśla. Po oglądnięciu fortów zdobytych twierdzy, przedewszystkiem na froncie północnym, udał się cesarz na pagórek Tatarski, a następnie na front do znajdujących się na zachód od Janowa właśnie w gwałtownej walce żołnierzy korpusu Beskidów pod dowództwem generał-porucznika Marwitza. Cesarz wyraził generałowi uznanie za jego skuteczne kierownictwo i wybitną działalność. Gdy się cesarz dowiedział, że niedaleko niego znajduje się w gorącej walce austriacki pułk piechoty jego imienia Nr 34, kazał pułkowi przelać pozdrowienia, a wobec komendanta pułku, który się wkrótce zgłosił, wyraził cesarz szczególną radość, że widzi swój pułk na polu bitwy. Z zadowoleniem przyjął cesarz do wiadomości, że podczas całej wyprawy pułk ten odznaczał się żelazną obowiązkowością, doskonałym duchem i wybitną walecznością i wyraził radość, że mógł pułkowi temu udzielić tak licznych odznaczeń i szanowania krzyża. Na placu bitwy znalazł się także c. i k. komendant grupy, który dał obraz dotychczasowych walk i przedstawił sytuację chwili. Niedaleko miejsca, w którym znajdował się cesarz, nadjechała ciężka bateria haubic, która otworzyła gwałtowny ogień na Rosyan, uporczywie broniących swoich stanowisk. Także przy bateriach armat, ponad które szły strzały haubic, cesarz zabawił czas dłuższy. Pierwszy raz miał cesarz sposobność widzieć wojska austriackie w walce i widocznie był bardzo zadowolony, nie omieszkał też zwłaszcza wobec komendanta korpusu wyrazić się w słowach najwyższego uznania o odniesionych wrażeniach. Gdy z powodu nastania wieczoru opuścił cesarz wzorowo wybrane i ułożone pozycje artyleryjskie, pożegnał go owacyjnymi okrzykami.

Biuletyn tureckiego sztabu generalnego.

Konstantynopol, 28 czerwca.

Doniesienie agencji Milli. Główna kwatera donosi:
Na froncie kaukaskim usiłuje nieprzyjaciel, który przed naszymi ponownymi skutecznymi

atakami cofnął się w okolicy Kale Bokasz, utrzymać się przy pomocy nadeszłych posiłków na wysuniętych naprzód stanowiskach, aby uniknąć odwrotu prawego skrzydła.

Na froncie dardaneelskim dnia 25 bm. była słaba wymiana strzałów koło Ariburnu. Popołudniu nasza artyleria osiągnęła dwa trafne strzały na nieprzyjacielski okręt transportowy koło Kaba Tepe. Na pokładzie tego okrętu wybuchł pożar. Dalszy strzał naszej artylerii trafił nieprzyjacielski torpedowiec. Nieprzyjacielski okręt przewożowy, który wydawał amunicję, został trafiony przez dwa pociski artylerii i oddalił się od brzegu skutkiem pożaru, który wybuchł na pokładzie. Koło Sedil Bahr atakował nieprzyjaciel kilkakrotnie oszańcowania naszego centrum, został jednakże za każdym razem wśród strat odparty. Na prawem skrzydle odbywa się pojedynek na strzały artylerii i piechoty. Sądząc po ilości okrętów sprowadzonych do przewiezienia rannych i po ilości zwłok nie wysuniętych jeszcze z pola bitwy, wynosiły straty nieprzyjacielskie w bitwie z dn. 21 czerwca 700 ludzi. Z innych frontów nie ma nic szczególniejszego do doniesienia.

Po odzyskaniu Lwowa.

Odznaczenie barona Conrada.

Wiedeń. (T. B.) Z wojennej kwatery prasowej donoszą: Cesarz wystosował do szefa sztabu generalnego br. Conrada następujące pismo odręczne:

Kochany generale! piechoty, baronie von Conrad! Chlubne zwycięstwo Lwowa jest skutecznym wyrazem zakrojonych na wielką skalę operacji wojennych, które sprzymierzone kierownictwa wojsk obmyśliły, a nasze dzielne armie wykonały. W najwdzięczniejszym uznaniu za pańskie wybitne usługi mianuję Pana generałem pułkownikiem. Witam Pana serdecznie, mój kochany generale pułkowniku!

Franciszek Józef.

Namiestnik Korytowski do burmistrza Weiskirchnera.

Wiedeń. (T. B.) Namiestnik Korytowski wystosował w odpowiedzi na depeszę burmistrza Weiskirchnera następujący telegram: Wspaniałe uroczystości, które w Wiedniu z okazji uwolnienia stolicy Galicji z nadezwyczajnie wielką jarmazam rosyjskiego obchodzono, wywołały najradośniejsze echo wśród ludności naszego kraju. Bohaterskie walki pułków wiedeńskich na naszej przesiąkniętej krwią ziemi, ostatnio przed szczytami Lwowa i głęboko tu odczuwane pozdrowienia Wiedeńczyków, przesłane przez W. Eksceleńcy, oraz najgorętsze życzenie, aby ciężko dotknięty kraj wnet zupełnie oczyszczony był od wroga i mógł na nowo się podnieść, z pewnością zacieśni jeszcze węzły, łączące ludność Galicji ze stolicą nad Dunajem.

Dzięczynne nabożeństwo.

Wiedeń. (T. B.) Wczoraj staraniem Kola Polskiego odbyło się nabożeństwo dziękczynne z powodu odzyskania Lwowa w kościele Augustynów. Kościół był uroczystie oświetlony i udekorowany. Na nabożeństwie zjawili się licznie publiczni polscy, bawiecy w Wiedniu i szereg kapłanów polski. Prócz tego byli obecni: Prezes Kola Biliński, prezes N. K. N. Jaworski, minister dla Galicji Morawski, wielu posłów, oficerów Legionów. Chór pod kierownictwem Niewiadomskiego odśpiewał szereg pieśni kościelnych i patriotycznych, przyczem wyszczególnił się śpiew solowy panny Dębickiej, śpiewaczki nadmornej opery wiedeńskiej. Odśpiewaniem „Boże coś Polskę” zakończyło się nabożeństwo.

Radość wśród wychodźców galicyjskich.

Graz. (T. B.) W baraku wychodźców w Wagna koło Libnicy wiadomość o odzyskaniu Lwowa wywołała wielką radość. Baraki udekorowano. Grupy wychodźców w pochodzie przeszły przez wieś. Wypowiedziano mowy święjące zwycięstwo. Do kancelarii gabinetowej i do arcycyścia Fryderyka wysłano depesze hołdownicze. W kaplicy barakowej odbyło się nabożeństwo.

Magistrat Czerniowiec do Arcyks. Fryderyka.

Czerniowiec. (T. B.) Magistrat wystosował do naczelnego komendanta armii arcycyścia Fryderyka telegram z gratulacjami z powodu odzyskania Lwowa.

Dookoła wojny.

Najwyższa Rada wojenna Czwóporozumienia. Berlin. (T. B.) „Berliner Tageblatt” donosi z Genewy: Z Petersburga wysłała inicjatywa, aby utworzyć najwyższą radę wojenną czterech mocarstw porozumienia, któraby operacjami wojennymi na wszystkich frontach kierowała i jednolicie przeprowadzała. Ta myśl ma być teraz przeprowadzoną.

Na przyszłą wiosnę...

Londyn. (T. B.) „Times” donosi że rozstrzygnięcie ofensywa trójporozumienia odbyć się może dopiero w przyszłą wiosnę.

Odwet za bombardowanie konsulatów.

Berlin. (T. B. Biuro Wolffa). Ponieważ w sposób sprzeczny z przepisami prawa międzynarodowego francuskie okręty transportowe ostrzeliwały konsulatory niemieckie w tureckich miastach otwartych w Aleksandrii i Hajfa, dla odwetu i pokrycia szkody nałożono na francuskie miasta Valenciennes i Roubaix kontrybucję po 150.000 franków.

Nieudane lądowanie Anglików.

Konstantynopol. (T. B.) Według prywatnych doniesień usiłował angielski okręt transportowy wylądować żołnierzy w Ildize koło Edremit na północny wschód od Mytilene. Na skutek silnej obrony tureckiej straży nadbrzeżnej nieprzyjaciel poniósł wielkie straty musiał się cofnąć.

Anglia potrzebuje rekrutów.

Londyn. (T. B.) Wojskowy korespondent „Timesa” pisze: Prawdopodobnie będziemy potrzebowali przynajmniej 100.000 rekrutów miesięcznie, aby armię uzupełnić. Nasza niezdolność uzbrojenia rekrutów skończy się dopiero, gdy nastąpi rozszerzenie produkcji, zapowiedziane przez Lloyda George’a.

Wiadomości telegraficzne

„Głosu Narodu” z dnia 28 czerwca 1915.

Druga pożyczka wojenna.

Wiedeń. (T. B.) Na pożyczkę wojenną subskrybowało przeszło 2.400 milionów koron.

Gimnazjum realne T. S. L. w Białej.

Wiedeń. (T. B.) „Wiener Zeitung” ogłasza: Minister oświaty nadał I—VIII. klasie prywat. gimn. realnego T. S. L. w Białej prawo publiczności na rok szkolny 1914/1915.

Powrót Tiszy z Wiednia.

Budapeszt. (T. B.) Węgierski prezydent ministrów hr. Tisza wrócił tu z Wiednia.

Śmierć b. ministra rumuńskiego.

Bukareszt. (T. B.) Były konserwatywny minister Jan Lahovary dziś nagle umarł.

Odjazd misji wojennej z Grecji.

Kolonia. (T. B.) „Koelnische Ztg” donosi z Aten, że czynna tam od wielu lat misja wojskowa w połowie lipca opuści Grecję.

Jenerał Marynkowicz w Petersburgu.

Moskwa. (T. B.) „Russk. Słowo” donosi: Czarnogórski generał Marynkowicz z przybył do Petersburga i będzie przyjęty przez Sazonowa.

Choroba sułtana.

Konstantynopol. (T. B.) O stanie zdrowia sułtana wydano dzisiaj rano następujący biuletyn: Temperatura 36,6, puls 101, noc przebiegła spokojnie, ogólny stan dobry.

Konstantynopol. (T. B.) Sułtan przyjął dzisiaj po południu na audyencyi wielkiego wezyra.

KRONIKA.

Podziękowania za życzenia Krakowa. Prezydent miasta Eksk. Dr Juliusz Leo otrzymał następujące telegramy z podziękowaniem za życzenia, złożone z powodu odzyskania Lwowa:

Telegram od Cesarza:
„Wiedeń, Burg. Jego Cesarska i Królewska Apostolska Mość z żywym zadowoleniem raczył przyjąć do wiadomości złożone z powodu odzyskania Lwowa życzenia ludności król. miasta Krakowa i dziękuję najgoręcej za te lojalne i patriotyczne wyrazy.

Z najwyższego polecenia Baron Schiessl. Telegram marszałka polnego Arcyks. Fryderyka:

„Powróciwszy ze szczęśliwie oswobodzonego Lwowa dziękuję najgoręcej za patriotyczne życzenia, przesłane mi w imieniu starożytnego miasta Krakowa.”

Telegram Wydziału krajowego:
„Wydział krajowy dziękuję najserdeczniej Waszej Eksceleńcy, reprezentacy i całemu obywatelstwu królewskiego grodu Krakowa za złożone życzenia i manifestacje z powodu zdobycia Lwowa, ukończonej stolicy kraju, przez naszą bohaterską zwycięską drugą armię. Hołd przestarzałej stolicy podwawelskiej wrzucił nas do głębi. Niezabitowski, Piłat.”

NADESŁANE.

Adam Jelita Strumiński

doktor wszech nauk lekarskich,

zmarł po krótkich cierpieniach, opatrzony św. Sakramentami w dniu 26 czerwca 1915 w Krakowie.

Pogrzeb odbędzie się z kaplicy cmentarnej w poniedziałek dnia 28 bm. o godz. 5 popoł.

Nabożeństwo żałobne

odprawione zostanie we środę dnia 30-go b. m. o godzinie 10-tej rano w kościele O. O. Kapucynów.

Osobne zawiadomienia rozesłane nie będą.

Zakład pogrzebowy Jana Wołnego.

Nakładem Wydawnictwa „Głosu Narodu“ Sp. z ogran. odpowiedzial. — Redaktor odpowiedzialny Roman Woyczyński. — Drukarnia „Głosu Narodu“ w Krakowie.